

Medlems Side, naar han henlægger disse Sager under de communale Myndigheder, da ikke bestomindre at ville beholde disse Synsmænd til at mægle mellem de Paagjældende. Sogneraadene og Amtsråadene skulle mægle, men ikke bestomindre skulle Synsmændene begynde med at mægle. Disse Synsmænd, som omhandles i § 17 i Forordningen af 1794, forekomme mig isørigt i Reglen at maatte være i alle Henseender competente til at behandle de Spørgsmaal, her er Tale om, thi efter mit Skjøn ville de ikke kunne være af nogen særlig pænkelig Charakter. Naar der hyderligere i Forordningens § 17 er givet Anviisning paa, hvorledes der skal forholdes, naar Vedkommende er misfornøiet med det af de to Synsmænd afgivne Skjøn, nemlig at der da kan forlanges Oversyn, saa sees det heller ikke, da det ærede Medlems Forslag jo kaldes et Tillæg til Forordningen, og da det intetsteds er ublaft, at § 17 eller andre Dele af Forordningen af 1794 skulle bortfalde, hvorledes det ærede Medlem har tænkt sig, at disse Oversynsmænds Stilling fremtidigt vil blive, om de overhovedet ville faae Noget at bestille. — Næsten i hver Paragraph af Lovforslaget finder man fremdeles Udtrykket „Vedkommende“ brugt saaledes „vedkommende“ Grundeiere, Indkaldelse til alle „Vedkommende“, „Vedkommende“ skulle have visse Meddelelser o. s. v. Dette Ord kan nu vistnok ved mange Leiligheder være fuldkommen berettiget, naar man ikke kan eller vil angive nøjagtigt, hvem man egentlig har for Øie, eller omvendt i Tilfælde, hvor det er aldeles klart, hvem der menes, og hvor Ordet altsaa bruges for at undgaae unødvendig Vidtløftighed. Men det kan ogsaa benyttes saaledes, at det bringer en vis Uklarhed tilstede, og dette forekommer mig unøgtelig at være Tilfældet et Par Steder i det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlems Forslag indeholder i § 7, at for Kjøbstædernes Vedkommende skal Sagen indaantes for Amtmanden, der i saa Henseende har at tage endelig Bestemmelse; dette Stykke, eller rettere Indholdet af det, synes imidlertid ikke at være i god Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa man i en nær Fremtid tænker sig Forholdet ordnet for Kjøbstædernes Vedkommende

ligeoverfor Amtmanden. I § 11 udtales der, at Loven ikke skal gjælde for Staden Kjøbenhavn; jeg maa tilstaae, at jeg egentlig ikke veed, hvorfor man ikke anseer det for ligesaa vigtigt at faae tilveiebragt Regler i den omhandlede Henseende for de Grunde, der høre til Kjøbenhavn, hvor der dog kan opstaae ligesaa vigtige Spørgsmaal om Hegnene som udenfor Kjøbenhavn. Dette er dog mindre bethydnende Punkter. Men det ærede Medlems Forslag gaar fremdeles ud paa, at Sogneraadet og Amtsraadet, naar de skulle dømme, skulle møde ved Delegerede; disse skulle imidlertid ikke afgjøre Sagen, men kun optage en Protocol over, hvad der er passeret, — og som det ærede Medlem har foreslaet i § 4, er det ikke blot, om jeg maa kalde dem saa, de retslige Forhandlinger, men ogsaa hvad der foregaaer ved Forligsmæglingen, som skal protocolleres, hvilket neppe er i god Overensstemmelse med de almindelige Principer og Ansættelser om, hvorledes der skal forholdes ligeoverfor Forligsmæglingen —, og det er da Sogneraadet og Amtsraadet i deres Heelhed, som senere skulle dømme i Sagen. Dette forekommer mig at være en beshynderlig Fremgangsmaade, at et Raad skal dømme om Sagen efter Forhandlinger, som disse tilkommende Dommere slet ikke have overværet, og som de kun kjende af et i ethvert Fald meget kortfattet Referat i en Protocol. Der mangler i det Hele taget i disse §§ 3, 4, 6 og 7, der, om jeg saa maa sige, angaae det mere Procesuelle, flere Bestemmelser, som vistnok maae erkendes i og for sig at være baade nyttige og nødvendige for behørigt at sikke alle de vedkommende Parters Interesse. Derpaa skal jeg imidlertid ikke nærmere komme ind; for dog at nævne et Exempel, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der i § 6 siges: „Naar de Paagjældende ikke holde sig de i det indgaaede Forlig eller i den afsagte Kjendelse indeholdte Bestemmelser efter rettelige, og derover af rette Vedkommende søres Klage til den communale Bestyrelse, har denne, naar Klagen findes grundet“ o. s. v., men der er ikke sagt det Allermindste om, hvilken Fremgangsmaade der skal bruges i saa Henseende, om Vedkommende, over hvem der klages, skal have Leilighed til at blive hørt om Sagen o. s. v. — Hovedtingen er imidlertid,